

Efter Dagsordenen gif man over til:

Fortfættelse af anden Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872.

(§ 20, Justitsministeriet, i Forbindelse med § 25 Post. 7—8.)

Det Uffnit, der fattes under Forhandling, omfattede Udgiftsiden § 20. (see Tillæg A, Sp. 61—76) og af § 25 de Poster, som vedrøre Justitsministeriet, nemlig Posterne 7 og 8 (see Tillæg A, Sp. 151—52), med de dertil hørende Udbringingsforslag (see Tillæg B. Nr. 13—20, Sp. 269—72, jvfr. sammesteds Nr. 28—40, Sp. 203—14.)

Ordføreren (Schjorring): Forslaget under Nr. 13 angaaer et Spørgsmaal, som navnlig turde være af Interesse for det ærede Things Jurister, thi det dreier sig her om et reent og skjært Lovfortolkningsspørgsmaal. I Lønningsloven for de ministerielle Embedsmænd af 31te Marts 1860 findes der i § 8 en Forfættelse om, at naar Noget forener flere Embeder eller offentlige Bestillinger, skal han i den samlede Lønning lide et Afdrag efter visse nærmere foreskrevne Regler. Da Generalprocureurens Cancellist tillige er Fuldmægtig i Justitsministeriet, gaaer han ind under denne Lovs Forfættelse, og har derfor maattet finde sig i at lide et saadant Afdrag. En aldeles lignende Forfættelse findes i forskjellige andre Lønningslove for de under dem indbefattede Embeds- og Bestillingsmænds Bedkommende, saaledes til Exempel i Lønningsloven af 12te Januar 1858, samt i Lønningsloven af 19de Februar 1861 og muligvis i flere. Da man nu iforsjor paa een Gang skal have, jeg troer næsten en heel Snees Lønningslove for til Revision i Rigsdagen, saa det jo meget nær at tænke paa, om man ikke for at undgaae evindelige Gjentagelser kunde samle denne og andre lignende almindelige Forfættelser, som indeholdtes i disse forskjellige Lønningslove, i een og samme Lov, der da blev en almindelig Lønningslov, hvortil de mange specielle Lønningslove sluttede sig, idet

disse fastsatte selve Lønningen. Denne Tanke fandt Rigsdagens fulde Bifald, og saaledes fremkom den saakaldte almindelige Lønningslov af 26de Marts 1870, der giver forskjellige Forfættelser om Embedsmændene i Almindelighed og navnlig om de Embedsmænd, som omhandles i og lønnes efter de specielle Lønningslove. I denne almindelige Lønningslov er der saaledes ogsaa optaget en § 5, der indeholder en Forfættelse, som svarer til den Bestemmelse i de ældre Lønningslove, jeg nu omtalte, men Ordene ere her lidt anderledes, idet der staar: "Forener Noget flere Embeder eller Bestillinger, for hvilke særlig Lønning er fastsat ved Lønningslove, skal han" osv. Da altsaa denne Forfættelse udtrykkelig er knyttet til de Embedsmænd, der have flere Embeder, for hvilke Lønningen er fastsat ved Lønningslove, har Regjeringen meent, at der ikke længer havde Hjemmel til at gjøre noget Afdrag i den nævnte Cancellists Gage, thi vel gaaer han som Fuldmægtig i Justitsministeriet ind under en af Lønningslovene, men som Cancellist hos Generalprocureuren er han ikke optagen i nogen af dem. Det er denne Opfattelse, som bestrides af Udvalgets Fleertal, der iøvrigt dengang Betænkningen blev afgiven, var et Mindretal — en Bemærkning, som jeg henvender til det ærede Medlem for Nøeskilde (Gage) — men Udvalgets Mindretal, som altsaa tidligere var et Fleertal, er enig med Regjeringen. Det er nemlig en af de gode gamle Fortolkningsregler, at naar et vist Forhold tidligere er blevet omtalt i forskjellige spredte Bestemmelser, og der saa kommer en ny Lov, som har til Hensigt at samle det, der tidligere enkeltvis var omtalt og derom give en almindelig Regel, saa har denne nye almindelige Lov forjaavidd hævet de ældre specielle Love. Det ærede Mindretal siger i Betænkningen, at disse ældre Love dog ikke ere blevne udtrykkelig ophævede. Dette er ganske sandt, men det er en Sætning, som i alt Fald for Jurister vil være vel be kendt, at den indirecte Ophævelse af Love altsaa er lige saa kraftig som den directe, og det er Noget, hvorpaa man fra vor Lovgivning vil kunne hente mangfoldige Exempler. Jeg maa erkjende, at det er Noget, som man ikke saa